

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.06.1996, sp. zn. Tonu 1/96, ECLI:CZ:NS:1996:TONU.1.1996.1

Číslo: 49/1996

Právní věta: Je-li rozhodováno podle § 380 odst. 1 tr. ř. a příslušných ustanovení Evropské úmluvy o vydávání (č. 549/1992 Sb.) o přípustnosti vydání do ciziny pro trestní stíhání nebo výkon uloženého trestu za více trestných činů, spáchaných více skutky, posuzují se právní podmínky vydání u každého z těchto činů samostatně, byť jde o vydání na základě jedné žádosti. Soud rozhodující podle uvedených předpisů o přípustnosti vydání do ciziny pro výkon trestu za více činů, z nichž jen některé jsou v České republice soudně trestné, vysloví, že je vydání zčásti přípustné a zčásti nepřipustné, i v případě, že za všechny tyto činy byl trest uložen jedním rozsudkem jako trest společný.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.06.1996

Spisová značka: Tonu 1/96

Číslo rozhodnutí: 49

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vydání do ciziny

Předpisy: 141/1961 Sb. § 380 odst. 1 549/1992 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 49

Je-li rozhodováno podle § 380 odst. 1 tr. ř. a příslušných ustanovení Evropské úmluvy o vydávání (č. 549/1992 Sb.) o přípustnosti vydání do ciziny pro trestní stíhání nebo výkon uloženého trestu za více trestných činů, spáchaných více skutky, posuzují se právní podmínky vydání u každého z těchto činů samostatně, byť jde o vydání na základě jedné žádosti.

Soud rozhodující podle uvedených předpisů o přípustnosti vydání do ciziny pro výkon trestu za více činů, z nichž jen některé jsou v České republice soudně trestné, vysloví, že je vydání zčásti přípustné a zčásti nepřipustné, i v případě, že za všechny tyto činy byl trest uložen jedním rozsudkem jako trest společný.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 6. 1996 sp. zn. [Tonu 1/96](#))

Z podnětu ministra spravedlnosti ČR zrušil Nejvyšší soud České republiky usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 1995 sp. zn. 4 Nt 406/95 v celém rozsahu. Podle § 380 odst. 1 tr. ř. znovu

rozhodl tak, že vydání obviněného do Švýcarské konfederace k výkonu trestu uloženého rozsudkem trestního soudu Basilej-město za více trestných činů (skutků), popř. k obnovenému trestnímu stíhání, je zčásti přípustné a zčásti nepřípustné.

Z odůvodnění:

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 1995 sp. zn. 4 Nt 406/95 bylo podle § 380 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto, že je přípustné vydání L. S. justičním orgánům Švýcarské konfederace s výhradou, že předání L. S. bude podle čl. 19 Evropské úmluvy o vydávání (uveřejněna pod č. 549/1992 Sb., dále jen Úmluvy) odloženo do doby pravomocného ukončení trestního stíhání jmenovaného, které je proti němu vedeno v České republice.

Tuto věc předložil podle § 380 odst. 3 tr. ř. ministr spravedlnosti České republiky k přezkoumání uvedeného usnesení Nejvyššímu soudu České republiky. Považuje za nesprávný výrok, jímž byla vyslovena výhrada odkládající předání vydávané osoby podle čl. 19 Úmluvy. Poukazuje na znění tohoto ustanovení, z něhož vyplývá, že dožádaná strana může odložit předání vyžádané osoby poté, co přijme rozhodnutí o žádosti o vydání. Takovým rozhodnutím je podle vnitrostátní úpravy rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání podle § 382 odst. 1 tr. ř. O odložení vydání nemůže proto rozhodovat soud v usnesení o přípustnosti vydání, nýbrž ministr spravedlnosti po povolení vydání. Rozhodnutí o odložení vydání je součástí jeho rozhodnutí o povolení vydání podle § 382 odst. 1 tr. ř.

Další vadu napadeného usnesení Městského soudu v Praze spatřuje ministr spravedlnosti v tom, že jeho výrok nezohledňuje obsah žádosti o vydání, podané velvyslanectvím Švýcarska v Praze, a zatýkácího rozkazu trestního soudu v Basileji-město ze dne 5. 4. 1995 v plném rozsahu.

Z uvedených dokumentů vyplývá, že vydání L. S. je žádáno k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 3 let a trestu 12 let vyhoštění z území Švýcarska, které byly uloženy kontumačním rozsudkem trestního soudu v Basileji-město ze dne 14. 1. 1994 pro porušení zákona o omamných prostředcích, dále trest 18 dnů odnětí svobody, který byl uložen stejným soudem dne 10. 8. 1992 pro krádeže, a nakonec trest 9 dnů odnětí svobody, který byl uložen stejným soudem dne 22. 10. 1992 pro krádež.

Alternativně je také žádáno o vydání k případně vedenému obnovenému trestnímu řízení ohledně těch trestných činů, pro které byl L. S. odsouzen v nepřítomnosti.

Ve výroku usnesení Městského soudu v Praze není uvedena bližší specifikace trestných činů, pro které je vyslovena přípustnost vydání, přičemž z odůvodnění usnesení vyplývá, že se soud zabýval pouze otázkou přípustnosti vydání k výkonu trestu odnětí svobody, jenž byl uložen rozsudkem trestního soudu v Basileji-město ze dne 14. 1. 1994 v trvání 3 let, a že se nezabýval otázkou přípustnosti vydání k výkonu trestů uložených rozsudky ze dne 10. 8. 1992 a 22. 10. 1992. Rovněž se nezabýval otázkou přípustnosti vydání k případně obnovenému trestnímu stíhání.

Závěrem ministr spravedlnosti navrhuje, aby Nejvyšší soud České republiky napadené usnesení zrušil a znovu posoudil přípustnost vydání L. S. v celém rozsahu, jak je požadováno švýcarskými orgány, jakož i správnost výhrady učiněné Městským soudem v Praze ohledně odložení předání vydávané osoby podle čl. 19 Úmluvy.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal z podnětu podání ministra spravedlnosti usnesení Městského soudu v Praze a dospěl k těmto závěrům:

Městský soud v Praze především pochybil v tom, že ve výroku svého rozhodnutí neuvedl trestné činy L. S., pro něž má být vydán. Jelikož se vydání do ciziny povoluje ohledně konkrétního skutku, nikoli jeho právního posouzení, je povinností soudu rozhodujícího podle § 380 odst. 1 tr. ř. o přípustnosti

vydání ve výroku svého rozhodnutí označit trestný čin, jehož se rozhodnutí týká, popisem skutkových okolností tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.

V posuzované věci má tento požadavek na určitost výroku usnesení podle § 380 odst. 1 tr. ř. zvláštní význam, neboť žádost o vydání se týká více trestných činů. Přitom u každého trestného činu-skutku, byť je uveden v jedné žádosti o vydání, je třeba zkoumat právní podmínky pro povolení vydání samostatně.

Dále Městský soud v Praze pochybil, když ve svém usnesení vyslovil přípustnost vydání s výhradou, že předání L. S. bude podle čl. 19 Úmluvy odloženo do doby pravomocného ukončení trestního stíhání jmenovaného, které je proti němu vedeno v České republice. Ministr spravedlnosti důvodně poukazuje na to, že rozhodnutí o odkladu předání vydávané osoby ve smyslu čl. 19 Úmluvy je v jeho pravomoci a činí je v rámci rozhodnutí o povolení vydání podle § 382 tr. ř. Srov. k tomu také rozhodnutí č. 12/1996 Sb. rozh. tr.

Uvedené nedostatky již samy o sobě byly důvodem, pro který Nejvyšší soud České republiky napadené usnesení zrušil a sám o přípustnosti vydání L. S. podle § 380 odst. 1 tr. ř. znovu rozhodl.

Při tomto rozhodování Nejvyšší soud České republiky opětovně posoudil právní podmínky pro povolení vydání v této věci ze všech rozhodných hledisek. Na základě poznatků získaných v rámci předběžného šetření především zjistil, že pokud jde o osobu L. S., nejsou žádné překážky, které by bránily povolení vydání.

Pokud jde o trestné činy, pro něž má být vydání povoleno, lze zjistit z žádosti o vydání, že švýcarskými orgány je žádáno vydání L. S. pro výkon trestu vězení v trvání tří let (při současném započtení vazby od 26. 2. do 9. 3. 1993 a od 11. 5. do 11. 10. 1993) a trestu vyhoštění ze Švýcarska na 12 let uložených mu rozsudkem trestního soudu Basilej-město ze 14. 1. 1994 a dále trestu 18 dnů vězení a 9 dnů vězení, jejichž výkon byl nařízen citovaným rozsudkem, které však byly uloženy původně s podmíněným odkladem rozsudky prezidenta téhož soudu ze dne 10. 8. 1992 a 22. 10. 1992. Zároveň je vydání žádáno pro případné obnovené trestní stíhání za trestné činy, pro které byl odsouzen v nepřítomnosti.

Kontumačním rozsudkem trestního soudu Basilej-město ze dne 14. 1. 1994 byl L. S. odsouzen v nepřítomnosti k uvedeným trestům za dva trestné činy:

1. Kvalifikované protiprávní jednání proti švýcarskému spolkovému zákonu o omamných prostředcích (článek 19 bod 1, 2 zákona o omamných prostředcích), kterého se dopustil tím, že se v listopadu 1992 spolčil se spoluobviněným L. U. a albánskými krajany B. J. a G. S. s úmyslem provozovat nepřetržitě společně v Basileji s velkým ziskem obchod s heroinem, aby tak docílili živnostenského příjmu, přičemž až do počátku května 1993 odebírali na různých místech v Basileji a v okolí od dodavatelů asi v osmi případech vždy po 40 až 50 g heroinu, tedy dohromady 320 až 400 g heroinu, který pak rozprodali odběratelům za cenu 150 Sfrs za 1 gram, dále v květnu 1993 odebral společně se spoluobviněným L. U. a B. J. dalších 200 g heroinu, který rozprodali stejným způsobem, dále se dne 11. 5. 1993 podílel na obstarání dalších 80 g heroinu určeného k dalšímu prodeji - to vše skutkem popsáním pod bodem I./ 1. a 2. uvedeného rozsudku.

2. Užívání omamných prostředků (§ 19a bod 1 zákona o omamných prostředcích), kterého se dopustil tím, že krátký čas před svým zadržením dne 12. 5. 1993 kouřil hašiš - skutkem popsáním pod bodem II. b) rozsudku.

Rozsudky ze dne 10. 8. 1992 a 22. 10. 1992 byl L. S. odsouzen za trestné činy krádeže, původně s podmíněným odkladem výkonu trestu odnětí svobody se zkušební dobou na dva roky. Výkon trestů

odnětí svobody původně odložených byl nařízen citovaným rozsudkem trestního soudu Basilej-město ze dne 14. 1. 1994.

Podle čl. 2 odst. 1 Úmluvy je vydání přípustné jen pro trestné činy, za které právní řád dožadující i dožádané strany stanoví trest odnětí svobody nebo ochranné opatření, jejichž horní hranice je nejméně jeden rok nebo trest přísnější. Pokud již trest odnětí svobody nebo ochranné opatření byly na území dožadující strany uloženy, musely být uloženy nejméně v trvání čtyř měsíců. Podle 01. 2 odst. 2 Úmluvy, pokud se žádost vztahuje k několika samostatným trestným činům, které jsou všechny trestné podle právních řádů dožadující i dožádané strany odnětím svobody, nebo za ně lze uložit ochranné opatření, ale některé nesplňují podmínky stanovené pro délku trestu, který může být uložen, dožádaná strana má právo povolit vydání i pro tyto trestné činy.

Z uvedených ustanovení mezinárodní smlouvy, jakož i z ustanovení § 379 odst. 1 tr. ř., je především zřejmé, že vydání podléhá jen činy trestné podle práva dožadující i dožádané strany (princip oboustranné trestnosti). V případě skutků, za něž byl L. S. odsouzen rozsudkem trestního soudu Basilej-město ze dne 14. 1. 1994, je podle právního řádu české republiky trestný první z nich. Přechovávání a prodej heroinu ve zjištěném množství členem organizované skupiny jsou postihovány znaky skutkové podstaty trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák.

Druhý skutek záleží v tom, že L. S. krátce před svým zadržením dne 12. 5. 1993 kouřil hašiš, však nemá v trestním zákoně České republiky odpovídající skutkovou podstatu. Požívání omamných látek není podle právního řádu České republiky trestné. Povolení vydání do ciziny pro tento čin je proto s ohledem na podmínku oboustranné trestnosti vyloučeno a příslušný soud musí vyslovit v rozhodnutí podle § 380 odst. 1 tr. ř., že vydání není v této části přípustné. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že jde o vydání pro výkon trestu, který byl cizím soudem uložen i za jiný trestný čin, u něhož jsou právní podmínky pro vydání splněny. I v takovém případě může být vysloveno, že vydání do ciziny je zčásti přípustné a zčásti nepřípustné. Na příslušných orgánech dožadující strany pak je, aby uložený trest přizpůsobily takovému rozhodnutí o povolení vydání do ciziny.

Nejvyšší soud České republiky proto vyslovil, že vydání L. S. k výkonu trestu uloženého mu rozsudkem trestního soudu Basilej-město ze dne 14. 1. 1994 je přípustné, jen pokud byl tento trest uložen za trestný čin kvalifikovaného protiprávního jednání proti švýcarskému zákonu o omamných prostředcích (článek 19 bod 1, 2 zákona o omamných prostředcích). Ve výroku svého rozhodnutí přitom popsal tento trestný čin nejen právním pojmenováním, ale i podstatnými skutkovými okolnostmi. Zároveň vyslovil, že vydání je přípustné i pro případné obnovené trestní stíhání pro popsaný trestný čin ve smyslu švýcarské právní úpravy. Podle § 267 trestního řádu kantonu Basilej-město má osoba odsouzená v kontumaci právo na nové projednání věci. Pro úplnost je třeba dodat, že nebyly u tohoto trestného činu shledány ani jiné překážky pro povolení vydání. Výkon uloženého trestu, jakož ani trestní stíhání, nebyly promlčeny podle právního řádu dožádaného ani dožadujícího státu. Naproti tomu Nejvyšší soud České republiky vyslovil, že vydání pro výkon uvedeného trestu není přípustné, pokud byl uložen za trestný čin užívání omamných prostředků (§ 19a bod 1 zákona o omamných prostředcích). Nepřípustné je i pro případné obnovené trestní stíhání pro tento trestný čin.

Ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud České republiky dále vyslovil, že vydání L. S. není přípustné ani pro výkon trestů uložených rozsudky prezidenta trestního soudu Basilej-město ze dne 10. 8. 1992 a 22. 10. 1992. V zatýkacím rozkazu ani v připojených ověřených opisech rozsudků není totiž uveden popis skutkových okolností trestných činů, pro které je vydání žádáno. Není tedy možno ověřit, zda skutky, které uvedený soud posoudil jako trestné činy krádeže podle právních předpisů dožadující strany, jsou trestné i podle práva České republiky. Zde je třeba si uvědomit, že krádež je podle trestního zákona České republiky trestným činem jen u závažnějších případů (srov. § 247 odst. 1 tr.

zák.), jinak je přestupkem, tedy činem nikoli soudně trestným. Přitom trestnost činu, pro nějž je vydání žádáno, je nutno posuzovat v dožádaném státě „in concreto“, tj. čin musí u skutků obecně kriminální povahy naplňovat znaky skutkové podstaty extradičního trestného činu uvedené v jeho trestním zákoně. Žádost o vydání v tomto směru nesplňuje podmínky čl. 12 odst. 2 Úmluvy, podle kterého bude k žádosti přiložen popis trestných činů, pro které se vydání žádá, s co nejpřesnějším uvedením doby a místa jejich spáchání, právní kvalifikace a odkazu na příslušné právní předpisy. Uvedený nedostatek žádosti o vydání dožadující strana neodstranila ani po vyžádání dodatkových informací ve smyslu čl. 13 Úmluvy. Kdyby nebylo tohoto nedostatku a posuzované krádeže by naplňovaly znaky trestného činu podle § 247 tr. zák., Nejvyšší soud České republiky by vyslovil, že vydání i pro výkon trestů za tyto trestné činy je přípustné. Shora citovaný čl. 2 odst. 2 písm. b) Úmluvy dává podle názoru Nejvyššího soudu České republiky dožádané straně právo povolit vydání i pro tresty kratší, než je doba uvedená v čl. 2 odst. 1 Úmluvy, pokud se žádost vztahuje i na další samostatné trestné činy, které uvedené podmínky splňují. Povolení vydání by tedy nebránilo právní překážky a bylo by pak na ministru spravedlnosti, aby v rámci rozhodnutí o povolení vydání podle § 382 odst. 1 tr. ř. uvážil, zda tohoto práva využije.